

บทนำ

ผู้เป็นพ่อได้หึงคำขอเอาไว้ตอนปาลินอายุสิบสองขวบ...

‘ปาล์มต้องหาทางเอาของในกล่องนี้ไปคืนที่เดิมให้ได้ พ่อจดยายละเอียดไว้ในกล่องหมดแล้ว เก็บรักษาไว้ให้ดีนะลูก อย่าแตะต้องอย่าหึง อย่าทำหาย อย่าบอกใครเด็ดขาด วันหนึ่ง...ไม่ว่าจะอีกนานแค่ไหน ถ้าลูกมีโอกาสที่จะนำมันกลับไปคืนได้ให้รีบทำโดยเร็ว’

ไม่กี่วันหลังจากคำขอนั้น พ่อก็เสียชีวิตลงอย่างสงบ ผ่านพันธงานศพของพ่อนับเดือน ปาลินจึงนึกถึงกล่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ นั้นขึ้นมาและนำมาเปิดดูข้างใน

ในกล่องมีแหวนเก่าลักษณะแปลกตางหนึ่ง และกระดาษโน้ตที่มีลายมือของพ่อเขียนเอาไว้ว่า

‘นำไปคืนยังสุสานฟาโรห์ ณ หุบเขากษัตริย์ ประเทศอียิปต์ พยายามตามหาสุสานที่ปรากฏรูปสัญลักษณ์เดียวกันกับบนเรือนแหวน’

กระดาษอีกแผ่นหนึ่งที่พับไว้ในกล่องมีเนื้อความที่ยาวกว่า เป็นคำบอกเล่าเรื่องราวจากพ่อว่าพ่อได้แหวนวงนี้มาจากเพื่อนชาวอาหรับผู้หนึ่งสมัยที่เคยไปทำงานในตะวันออกกลาง เพื่อนผู้นั้นบอกกับพ่อ

ว่าทุกคนที่ลองสวมแหวนวงนี้เข้าที่นิ้วล้วนเสียชีวิตในเวลาต่อมา ซึ่งญาติผู้ใหญ่ของเขาคนหนึ่งเคยเป็นโจรปล้นสุสาน และตกทอดแหวนวงนี้มาในครอบครัวโดยไม่ได้อธิบายว่ามาจากสุสานของฟาโรห์พระองค์ใด

พ่อบอกกับเพื่อนว่าไม่เชื่อตำนานดังกล่าว ทว่าเมื่อรับแหวนมา พ่อก็ไม่เคยสวมแม้แต่หนึ่งเดียว ได้แต่เก็บไว้ในกล่องอย่างเงียบเชียบ จนลืมนึกถึงมันไปแล้ว กระทั่งวันหนึ่งแม่ไปพบแหวนที่พ่อเก็บรักษาไว้อย่างดี จึงคิดไปใหญ่ว่าพ่อนอกใจ พ่ออธิบายอย่างไรแม่ก็ไม่เชื่อ ยิ่งพ่อแสดงความหวงแหนแหวน แม่ยิ่งโกรธ เมื่อพ่อตวาดเสียงแข็งว่าห้ามแตะต้องแหวน แม่จึงโมโหจนหน้ามืด กระทั่งตื่นต้นสวมแหวนเข้าที่นิ้วตน เจตนาจะยั่วโทษพ่อ ไม่นานแม่ก็เสียชีวิต ทำให้พ่อตรอมใจ ป่วยหนัก และสิ้นลมในเวลาต่อมา

ข้อความตอนหนึ่งในจดหมายของพ่อกล่าวไว้ว่าช่วงที่พ่อป่วยหนักอยู่นั้น คืนหนึ่งมีผู้หญิงมาเข้าฝัน บอกกับพ่อว่าขอให้ลูกสาวของพ่อ... ซึ่งก็คือปาลิน เป็นคนนำแหวนไปคืนยังสุสานเมื่อเธอโตเป็นผู้ใหญ่

ตอนนั้นปาลินยังเด็กนัก จึงได้แต่กลัวและไม่มีความกล้าพอจะทำประการใดกับแหวน นอกจากเก็บไว้เพื่อรอเวลาอย่างสงบ

เธอไม่ทราบเรื่องราวทั้งหมดนั้นเกี่ยวพันกันหรือจริงเท็จประการใด แหวนนี้เป็นสมบัติฟาโรห์จริงหรือไม่ แต่เธอก็ไม่เคยลองสวมแหวนดังกล่าวเลยแม้แต่ครั้งเดียว ไม่แม้แต่จะสัมผัส นับแต่ได้รับมาจากพ่อและเปิดดูครั้งหนึ่งแล้วก็ปล่อยให้วางไว้ในกล่องเช่นนั้นมาเป็นเวลาถึงสิบปีเต็ม

เรื่องเล่าถึงคำสาปของสุสานกษัตริย์แห่งอียิปต์โบราณเต็มไปด้วยความน่าสะพรึงกลัว ทั้งโจรปล้นสุสาน นักโบราณคดี นักอียิปต์วิทยา และบรรดาเศรษฐีนักสะสมสมบัติเก่าแก่ทั้งหลายต่างเคยประสบเคราะห์กรรมจากคำสาปเร้นลับมาแล้วแทบทั้งสิ้น หลายคนที่เกี่ยวข้องมักตายตกตามกันในเวลาไล่เลี่ย บนผนังสุสานมีจารึกคำสาปแห่งเอา

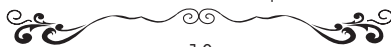

ไว้ทำนองว่าใครรบกวนการหลับไหลแห่งเจ้าของสุสาน...มันผู้นั้นต้องมีอันเป็นไป

แม้ว่านักสำรวจบางส่วนจะเสียชีวิตเพราะสูดอากาศที่เต็มไปด้วยแบคทีเรียจากสุสาน ทว่าก็มีอีกหลายกรณีที่เสียชีวิตอย่างชวนพิศวง แม้แต่เรือไททานิคยังเป็นหนึ่งในรายการหายนะที่มาจากอาถรรพ์คำสาป เพราะเชื่อกันว่ามีผู้แอบขนทึบพระศพเจ้าหญิงพระองค์หนึ่งของอียิปต์โบราณไปกับใต้ท้องเรือ แม้เป็นเพียงเสียงเล่าลือที่ได้ยินมาโดยไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัดว่าจริงเท็จแค่ไหน ทว่ามันก็ทำให้ปาลินรู้สึกกลัวแหวนที่มีอยู่จนแทบไม่กล้าแตะต้อง

นับแต่พ่อเสีย ปาลินก็อาศัยอยู่กับครอบครัวของลุงแท้ๆ ซึ่งเป็นพี่ชายของพ่อ ลูกสาวคนเล็กของลุงชื่อ 'ปรียา' เป็นพี่สาวที่แสนดีของเธอเสมอมา ตอนนีंपรียาอายุยี่สิบห้าปี มีลูกชายวัยขวบเศษคนหนึ่งชื่อ 'บิกกี้' หย่าขาดจากสามีมาแล้วครึ่งปี ยังคงเสมอต้นเสมอปลายต่อปาลินไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ปาลินและปรียาเป็นพี่น้องที่รักกันมาก ยิ่งใครๆ ต่างพากันทักว่าทั้งคู่ดูละม้ายคล้ายกันยิ่งกว่าพี่น้องท้องเดียวกันด้วยแล้ว จากที่เป็นเพียงลูกพี่ลูกน้อง ความรู้สึกจึงผูกพันกันมากขึ้นจนเหมือนพี่น้องร่วมท้อง ปรียาทำให้ความฝันในการเยือนอียิปต์ของปาลินเป็นจริงเร็วขึ้นเมื่อปาลินเรียนจบ ปรียาก็ออกเงินซื้อตั๋วอียิปต์ให้โดยผู้เป็นน้องจะต้องทยอยชดใช้คืนภายหลัง ด้วยความเป็นห่วง ปรียาจึงไม่ปล่อยให้น้องเดินทางเพียงลำพัง เธอซื้อตั๋วสำหรับตัวเองด้วย ทั้งที่ตอนแรกเมื่อทราบว่ปาลินอยากไปเที่ยวก็บ่นอุบเรื่องอันตรายจากกลุ่มหัวรุนแรงในอียิปต์ที่คอยลอบทำร้ายนักท่องเที่ยว หากสุดท้ายก็ใจอ่อน 'จริงๆ พี่เองก็อยากไปมานานแล้วเหมือนกัน ทั้งบิกกี้ไว้กับคุณตาคุณยายสักอาทิตย์คงไม่เป็นไร ยิ่งไงก็ทำประกันไว้คนละเยอะๆ

เกิดไปตายจะได้ไม่เปล่าประโยชน์'

'เจ้ล่ะก็ เขาไปกันให้คักไม่เห็นจะมีใครไปตาย คิดอะไรอัปมงคล
ซะมัต'

ทั้งที่เสมือนลงเรือลำเดียวกันแล้ว ทว่ากระทั่งเวลานี้ ปาลินก็ยังไม่เคย
ปริปากบอกเรื่องแหวนอาถรรพ์กับใครเลยแม้แต่ปรียา ชินพุดไปอาจโดนพี่สาว
แหวัดใส่ว่าประสาท เงียบไว้ดีที่สุด

ด้วยเหตุนี้ปาลินจึงได้มาเที่ยวอียิปต์กับปรียาด้วยความมุ่งมั่น
เต็มเปี่ยมที่จะนำแหวนไปคืนสู่สถานฟาโรห์

การมาเยือนดินแดนแห่งมรดกโลกครั้งนี้ ปาลินประทับใจในเรื่องราวทุกส่วน
เสี้ยวของประวัติศาสตร์ แต่สิ่งที่เธอจดจ่อรอคอยเป็นพิเศษคือการเยือน
สถาน ณ หุบเขากษัตริย์ ซึ่งเคำกลางที่มาของแหวนคือที่นั่น

ความเป็นไปได้ที่จะพบสุสานผู้เป็นเจ้าของแหวนนั้นน้อยเต็มทีจนปาลิน
หวั่นใจ เนื่องจากจนถึงปัจจุบันได้มีการค้นพบสุสานฟาโรห์บริเวณหุบเขากษัตริย์
แล้วหกสิบกว่าแห่ง ซึ่งพ่อของเธอไม่ได้บอกไว้เลยว่าแหวนวงนี้มาจากสุสานของ
ฟาโรห์พระองค์ไหน ตลอดจนปาลินพยายามค้นคว้าเท่าที่ทำได้เกี่ยวกับรูป
สัญลักษณ์และอักษรเฮียโรกลิฟิกบนเรือนแหวน หากก็ไม่เคยพบคำตอบที่ชี้ชัดว่า
เกี่ยวข้องกับฟาโรห์พระองค์ใด หลายวบบเคยคิดว่าพ่ออาจโดนเพื่อนชาวอหรับ
หลอกลวงว่าปาลินกลับไม่สามารถสลัดเรื่องแหวนทิ้งได้ ยิ่งคงมุ่งมั่นที่จะนำ
แหวนไปคืนตามคำสั่งเสียของพ่อเช่นเดิม

ทว่าครั้งนี้มีโปรแกรมเที่ยวชมสุสานที่มีชื่อเสียงเพียงไม่กี่แห่งเมื่อมาถึง
จุดนี้แล้วหญิงสาวจึงเลือกที่จะปล่อยให้เดินทางไปตามชะตาฟ้าลิขิต ตั้งใจไว้ว่า
ท้ายที่สุดหากภารกิจล้มเหลวก็จะนำไปมอบแก่พิพิธภัณฑ์ของประเทศนี้ต่อไป

ระหว่างเที่ยวชมโบราณสถานแห่งหนึ่งอยู่ๆ ปาลินก็พบว่าตนรู้สึกตัวตื่นขึ้น ณ สถานที่อันไร้ผู้คน อาณาบริเวณไม่คุ้นความรู้สึกแม้แต่น้อย บรรยากาศรอบๆ ตัวยิ่งชวนให้พิศวงงงงวย

หญิงสาวค่อยหยุดกายลุกขึ้นอย่างมีนงง ที่แห่งนี้เป็นสิ่งก่อสร้างค่อนข้างใหญ่โต เก้าแก่ทรุดโทรมและร้าง เธอมองไปรอบตัว ค่อยตั้งสติเพื่อลำดับเหตุการณ์และเรื่องราว

อย่าบอก...ว่าเธอเฟอะพะจนเดินหลงมาเป็นลมอยู่ตรงนี้ตามลำพัง ที่นี่...มันที่ไหนก็ไม่รู้!

ปาลินสะดุ้งเมื่อพบว่ากระเป๋าสะพายของตนไม่ได้อยู่กับตัวและไม่ตกอยู่ใกล้ๆ คำที่คอบพบว่าสร้อยที่เธอร้อยแหวนอาถรรพ์วงนั้นคล้องคอเอาไว้ยังคงอยู่ที่เดิม...ค่อยโล่งใจ ภารกิจยังไม่เสร็จสิ้น หากของสำคัญมหายลหายไป ทุกอย่างก็เพียรทำมาก็สูญเปล่า

ทันใดนั้นเอง มีเสียงซุลมุนของกลุ่มคนที่วิ่งใกล้เข้ามา บทสนทนา นั้นไม่อาจจับใจความได้ หญิงสาวทะเล็งพรวดยืนขึ้น หันไปมองตามทิศทางของเสียงอีกทีก็ เบิกตาโตเมื่อเห็น 'กลุ่มคนประหลาด' วิ่งตรงมายังเธอซึ่งยืนแข็งที่อย่างทำอะไรไม่ถูก

หนึ่งในกลุ่มคนดังกล่าวเป็นเด็กชายเล็กๆ อายุราวหกเจ็ดขวบ ผู้หญิงสามคนกำลังพยายามปกป้องเด็กชายจากการคุกคามของชายร่างยักษ์ที่ถือมีดเงื้อง่าวิ่งตามมาติดๆ หญิงคนหนึ่งถูกฟันจนแขนขาดกระเด็นต่อหน้าต่อตา ส่งเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด อีกสองคนก็ดูสะบักสะบอมไม่น้อย รูปนั้นหญิงสาวนึกอะไรไม่ออกเลยพอพวกเขาวิ่งใกล้เข้ามา เธอก็คิดว่าเด็กชายที่หกล้มกลิ้งมาใกล้ๆ ขึ้นสู่อ้อมอก อุ้มเด็กชายออกวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต วิ่งไปเรื่อยๆ จนถึงทางออกและชนบึงเข้ากับร่างใหญ่โตของใครคนหนึ่งทีโผล่พรวดเข้ามาอย่างรวดเร็ว

เหตุการณ์ต่อจากนั้นค่อนข้างสับสนวุ่นวาย เมื่อมีคนมาช่วย ฝ่าย

ที่ถูกล่าก็กลับกลายเป็นฝ่ายได้เปรียบ ฝ่ายที่เป็นผู้ล่าในตอนแรกจึงถูกจับพันนาการอย่างแน่นหนา

ปาลินไม่อาจเข้าใจภาษาพูดที่พวกเขาใช้สื่อสารกัน ความมีนัยนับแต่พื้นดินสถิตขึ้นมาบนพื้นเมื่อหลายนาทีก่อนยังไม่จางหายไป หน้าซ้ำเหตุการณ์ที่ตามมาก็ยิ่งทำให้เธอซ้อคหนักขึ้นไปอีกจนคิดอะไรไม่ออก ขณะนั้นเอง หญิงผู้หนึ่งถลาเข้ามารับเด็กชายในอ้อมแขนของเธอไป จากนั้นสติสัมปชัญญะของปาลินก็ดับวูบ

"ปาล์ม!"

ปาลินลืมตาขึ้นซ้ำๆ ใบหน้าสวยงามของปรียาลอยอยู่ตรงหน้า

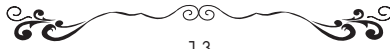
"พี่แยม..."

"โธ้ย พี่นได้ชะที่ พี่หัวใจจะวายรู้ไหม ถ้าเธอเป็นอะไรไปที จะกลับไปบอกที่บ้านว่ายังไง พาน้องมาตายไกลบ้านไกลเมืองขนาดนี้ พี่ต้องโดนพ่อฆ่าแน่ๆ"

"ปาล์มยังไม่ตายซะหน่อยอะ" เธอได้เบาๆ พร้อมกับยื่นตัวลูกนึ่งซ้ำๆ พี่สาวรีบช่วยประคองอย่างนุ่มนวลด้วยความห่วงใย หันไปคว้าแก้วน้ำมาจรดริมฝีปากให้ ทั้งคู่อยู่ภายในรถที่โดยสารมาแต่แรก ไม่มีคนอื่น มีเพียงปรียาคอยเฝ้าดูแลน้องสาวอยู่

ปรียารักและตามใจปาลินมาตลอด เพราะมีเพียงปาลินที่ไว้วางใจและเชื่อฟังเธอทุกอย่าง ปกติปรียาเป็นน้องคนเล็กของครอบครัว พอได้ปาลินมาอยู่ร่วมบ้านจึงเกิดความรู้สึกฮึกเหิมว่าถึงที่ตนได้เป็นที่ที่ต้องดูแลน้องบ้างแล้ว นับแต่เลิกปาลินเป็นเด็กหญิงช่างพูด หน้าตาน่ารัก พอโดนอ่อนเข้าหน่อยผู้เป็นพี่สาวก็ใจอ่อนรำไป

"ดื่มน้ำหน่อยนะ ซ้ำๆ ละ" ปรียาบอก ทำราวกับน้องสาวเป็นผู้ป่วยอาการหนักหนาสาหัส "ตั้งแต่นี้ไปพี่จะไม่ปล่อยให้ปาล์มคลาดสายตาอีกเลย เกิดบ้าเป๋อไปถูกเขาจับเป็นตัวประกัน ถูกจับไปเรียก

ค่าไถ่เข้า พี่คงบ้าตายแน่ๆ ทำไม่ถึงซื้อบ๊องเดินท่อมๆ ไปคนเดียวอย่างนั้น นี่ยังโชคคิตีที่คุณพี่สองคนในคณะทัวร์ไปพบปาล์มนอนเป็นลมอยู่เลยช่วยไว้ทัน พี่ไม่น่าไว้ใจเห็นว่าปาล์มเรียนจบเป็นผู้ใหญ่แล้วเลยจริงๆ"

"แต่ปาล์มก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว"

"เอาตัวไม่รอดแบบนี้เขาไม่เรียกเป็นผู้ใหญ่หรอก เมื่อวานก็โดนคนขายรูปหลอกเอา โดนเขาค่าเสียยับเยินทั้งที่ตัวเองไม่ได้ผิด วันก่อนก็ถูกพนักงานโรงแรมไถ่ค่าทิปไปอ้อ แถมยังบ๊องให้เขาไปเสียมากมาย ทั้งที่ตัวเองก็จนกรอบจะตายอยู่แล้ว"

"แหม ก็นั่นปาล์มยังปรับตัวไม่ทัน ตอนนี้รู้แล้วว่าควรวางตัวยังไงที่นี่"

"ไม่รู้ล่ะ ต่อไปต้องคอยเกาะติดพี่ตลอด ห้ามเดินคนเดียวอีกไม่ว่าจะไปตรงไหนก็ตาม เกิดไปเป็นลมเป็นแล้งที่ไหนไม่มีใครเห็นจะแย่อะ เราไม่น่ามาตอนหน้าร้อนแบบนี้เลยจริงๆ ให้ตาย"

"แต่พอปาล์มทำงานมันจะลำบากนี่นา กว่ากลางานเป็นอาทิตย์แบบนี้ได้ก็เมื่อไหร่ไม่รู้"

"นั่นนะสิ"

นับแต่นั้นปรียาก็คอยตามติดจับตาดูน้องสาวแบบไม่ให้คลาดสายตาดังที่ลั่นวาจาไว้จริงๆ ทว่า...ปรียาก็ไม่อาจปกป้องน้องสาวจากอาถรรพ์แห่งแหวนโบราณวงนั้นไว้ได้

ภาคหนึ่ง

บทที่ ๑ หญิงประหลาด

"จับกุมตัวมัน!"

เสียงกร้าวตวาดดังลั่นมาจากชายร่างสูงใหญ่ท่าทางเหี้ยมเกรียม ซึ่งยืนตระหง่านง่า หญิงสาวที่ยังมีนงหลังพื่นจากการสลบไสลเพราะเสียงอึกทึกครึกโครมเบิกตากว้าง หน้าเล็กล็กอย่างตระหนก ชายอีกสองคนผู้รับคำสั่งปราดเข้ามาหิ้วปีกเธอลากถูกลงไปยังผู้ออกคำสั่ง ผ่าคลุมศีรษะที่เธอพันกันแดดไว้หลุดลุ่ย

"เจ้าเป็นใคร ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน ไม่ใช่คนงานก่อสร้างนี่" เสียงข่มขู่ขึ้นทำเอาหญิงสาวผวา "พวกเจ้าเป็นทหารยามประสาอะไร ถึงปล่อยให้มิดคนลวงล้ำเขตสุสานหลวงโดยง่ายเช่นนี้"

ชายสองคนผู้มีฐานะต่ำกว่านำตัว 'ผู้ลวงล้ำเขตสุสานหลวง' มาคุกเข่าตรงหน้าผู้เป็นนาย

"ที่นี่เป็นเขตหวงห้าม เจ้าเป็นใคร มาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร หรือเป็นพวกโจรปล้นสุสานมาตุลาตเลา"

หึมัน...อะไรกัน! ปาลินคิดในใจอย่างงุนงง คำพูดที่เธอได้ยินนั้นเป็นภาษาประหลาดที่ไม่เคยคุ้นแม้แต่น้อย หากเธอกลับสามารถ